

ОГЪНЬТЪ.

Нѣкога, преди хиляди години, хората не сж знаели да кладатъ огънь и да си служатъ съ него. Тѣ сж били диви, като звѣроветъ. Нѣмали кжщи, а се свирали въ пещеритѣ и хралупитѣ на голѣмитѣ дървета и яли сурова храна.

Откриването на огъня е било голѣмо събитие въ човѣшката история. Случайно падналия грѣмъ върху нѣкое сухо дърво го е запалвалъ. Около този огънь сж събирали дивацитѣ било отъ любопитство, било да се грѣятъ. Отпосле тѣ се научили сами да кладатъ огънь и да си служатъ съ него — да се греятъ, да пекатъ храна, да топятъ вода и да варятъ госба.

Запаления отъ грѣма огънь, скоро изгасвалъ. Сжщо така скоро изгатвалъ и накладения отъ дивацитѣ огънь. А пѣкъ веднажъ свикнали да си служатъ съ огъня за тѣхъ е било голѣма мжка, когато той изгаснѣялъ.

Ето че хората намислили да пазятъ огъня да не изгасне. Тѣ го подържали непрекъснато дене и ноще, зиме и лѣте. Голѣмо народно нещастие е било, когато отънѣтъ въ едно селище изгасвалъ. Огънѣтъ станалъ за първобитнитѣ хора божествено нѣщо. Имало нарочни хора, които пазели свещенния огънь постоянно да гори.

Когато човѣчеството напреднало, хората се научили да си добиватъ огънь сами. Най-простия начинъ на добиване билъ чрезъ триене. Вземали въ ржка дае сухи дървета и почвали да ги триятъ едно о друго. Отъ дългото триене тѣ се нагорешявали и